

Sygn. akt II CSK 774/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrzkowski

w sprawie z wniosku J. K.

przy uczestnictwie M. I., P. U. i R. B.-U.

o stwierdzenie nabycia spadku po J. P.-B.,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania – R. B.-U.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od R. B.-U. na rzecz J. K. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;

3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. na rzecz adw. A. S. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł powiększoną o podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Realizacji tego celu służy instytucja przysądu ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c. Zakres przeprowadzanego w jej ramach badania ograniczony jest do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania. Zawarte w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia tych okoliczności zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Pełnomocnik uczestniczki R. B.-U. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 kwietnia 2013 r. oparł wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02,

OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący powinien zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, niepubl.). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy. Zarzucając sądom obu instancji pominięcie ważnych przesłanek uzasadniających uwzględnienie wniosku o przeprowadzenie kolejnych dowodów, skarżąca w rzeczywistości polemizuje z niesatysfakcjonującymi ją ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Ponadto skarżąca załączyła w skardze kasacyjnej materiał dowodowy i sformułowała wnioski dowodowe, co w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c. jest niedopuszczalne na tym etapie postępowania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.)

Na wniosek wnioskodawczyni postępowania zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Wniosek pełnomocnika skarżącej o zasądzenie wynagrodzenia

wyższego od stawek minimalnych nie zasługiwał na uwzględnienie. Skoro należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej z powodu jej oczywistej bezzasadności spowodowanej wadliwą konstrukcją skargi opartej na polemice z oceną dowodów i ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji, to w istocie trudno mówić, że pomoc prawna została prawidłowo udzielona.

[aw]